

Arrest

nr. 114 679 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Trili, gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar.

Sinds uw kindertijd wilde u bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA). Wanneer u 18 jaar bent geworden, begon u in het Kabul Military Training Center (KMTC) aan uw opleiding om soldaat te worden. Na een training van meer dan 2 maanden was u sergeant en begon u te werken in de gevangenis van Bagram in de provincie Parwan. U was er teamleider van vijf personen.

Op een dag werd u er herkend door L. M. (...), één van de gevangenen. Hij vertelde dit aan zijn familieleden die nog in uw dorp wonen. Vervolgens ontving u drie dreigbrieven van de taliban waarin

u werd opgeroepen te stoppen met uw werk. In de derde brief bedreigden de taliban u met de dood als u niet zou stoppen met uw werk. U bleef echter verder werken.

Vervolgens werd uw oudste broer, C. (...), ontvoerd. U vermoedt dat hij door de taliban werd ontvoerd. Hierna ontving u een vierde dreigbrief waarin de taliban uw familie opdroegen u aan hen uit te leveren. De vier dreigbrieven ontving u in een periode van een maand.

Ongeveer twee maanden na de ontvoering van uw broer ging u naar huis. Daar vernam u wat er met uw broer was gebeurd. 's Nachts werd er aan uw deur geklopt. Vanachter de muur keek u wie er aanklopte. Het waren talibs. Wanneer de taliban u zagen, begonnen ze op u te schieten. U viel van de muur en brak hierbij uw arm. Via het katoenveld nabij uw huis kon u wegvluchten richting het dorp Adin China, waar u overnachtte. De volgende ochtend keerde u terug naar uw dorp Trili. Vandaar ging u naar Jalalabad, waar u drie dagen verbleef in het huis van een vriend van uw vader. Vervolgens verbleef u twee dagen in Kabul vooraleer Afghanistan te verlaten.

Na ongeveer drie maanden onderweg te zijn geweest kwam u in België aan, waar u op 14 juni 2011 een asielaanvraag indiende.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan komen de taliban soms naar uw huis op zoek naar u.

In geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u te worden gedood door de taliban. U legt volgende documenten neer: twee badges van het Afghaans nationaal leger, een papiertje waarop '142A0746' staat geschreven, een bankkaart, drie dreigbrieven van de taliban en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels bestaan dat u tot aan uw verklaard vertrek uit Afghanistan verbleven zou hebben in het dorp Trili, gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Meer bepaald blijkt uit uw verklaringen dat u in de maand Dalwa 2011 - deze maand loopt van 21 januari tot 19 februari (zie administratief dossier) - Afghanistan heeft verlaten en dat u tot vijf dagen voor uw vertrek uit uw land in Trili woonde (CGVS, p. 3, 5 & 17). Echter, u bent er niet van op de hoogte dat het districtshuis van Chaparhar begin juli 2010 gedurende twee uren werd aangevallen door de taliban, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Meer bepaald stelt u dat de taliban verschillende jaren geleden het districtshuis hebben aangevallen en verklaart u zich geen latere aanval op het districtshuis te herinneren (CGVS, p. 14). Deze totale onwetendheid omtrent deze aanval is uiterst bevreemdend aangezien ze zelfs geschiedde voor u verklaarde aan uw militaire opleiding in Kabul te zijn begonnen waardoor u ten tijde van die laatste aanval op het districtshuis in juli 2010 nog steeds in Trili zou verbleven moeten hebben. Immers, u ging pas in 1389 - 2010 volgens onze jaartelling - in het leger tijdens de oogst van katoen en maïs dat vanaf half oktober tot eind november plaatsvindt (CGVS, p. 8; zie administratief dossier). Bovendien bent u helemaal niet op de hoogte van het feit dat in oktober 2010 een 112-meter lange brug gebouwd werd in de nabijgelegen regio Kandi Bagh (CGVS, p. 15; zie administratief dossier). Deze onwetendheid is zeer vreemd aangezien 110.000 families gebaat zijn door deze brug. Omwille van bovenstaande onwetendheden ontstaat het vermoeden dat u reeds eerder het dorp Trili verlaten heeft. Aangezien de door u verklaarde problemen in het dorp Trili plaatsvonden, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Bovendien kan geen geloof gehecht worden aan uw tewerkstelling als militair bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA).

Zo moet er vooreerst op gewezen worden dat u verscheidene fouten heeft gemaakt bij het aanduiden van de militaire insignes (zie bijlage 3 bij het gehoorverslag CGVS en zie administratief dossier). Ook heeft u een aantal keren foutief dezelfde naam geschreven bij verschillende insignes (zie bijlage 3 bij het gehoorverslag CGVS en zie administratief dossier). Gezien het leger een sterk hiërarchische instelling is, kan van een militair verwacht worden dat hij de verschillende rangen correct kan benoemen.

Ook moet worden vastgesteld dat u fouten maakt bij de organisatie van het ANA. Zo stelt u ten onrechte dat u tijdens uw training deel uitmaakte van de Selab brigade en meent u dat er geen korpsen waren (CGVS, p. 13). Echter, Selab is geen brigade maar een korps (zie administratief dossier). Hetzelfde dient gezegd te worden over de drie andere 'brigades' die u vermeldt. Daarenboven kunt u niet vertellen welke brigade of korps zich in uw provincie Nangarhar bevindt (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit de informatie dat net het korps Selab in de provincie Nangarhar actief is (zie administratief

dossier). Gezien u verklaart deel te hebben uitgemaakt van 'Selab' is het uiterst bevreemdend dat u niet zou weten dat Selab verantwoordelijk was voor uw thuisprovincie Nangarhar.

Bovendien moet gewezen worden op verschillende onwetendheden en inconsistenties in uw verklaringen omtrent de gevangenis van Bagram, waar u als militair tewerkgesteld zou zijn geweest. Zo kent u de officiële naam van de gevangenis van Bagram niet (CGVS, p. 13). Uit onze informatie blijkt dat de gevangenis aanvankelijk 'Bagram Theater Internment Facility' (BTIF) werd genoemd en vervolgens 'Detention Facility in Parwan' (DFIP) (zie administratief dossier). Ook weet u niet dat de gevangenis in 2010 verhuisd is en dat de vorige gevangenis werd afgebroken (CGVS, p. 13; zie administratief dossier). Eveneens kent u de naam niet van de Amerikaan die verantwoordelijk was voor de gevangenis (CGVS, p. 8 & 9). Gevraagd naar namen van gedetineerden kan u bovendien slechts twee namen opgeven (CGVS, p. 11). Ook moet worden opgemerkt dat u eerst stelt dat er geen buitenlandse gevangenen in Bagram zitten (CGVS, p. 11). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of er Pakistanen in de gevangenis zitten, bevestigt u dit (CGVS, p. 11). Echter, u kunt niet vertellen hoeveel Pakistanen er daar zitten (CGVS, p. 11). Ook moet worden opgemerkt dat de gevangenis blijkens uw verklaringen uit zeven blokken bestaat waarin telkens 30 à 40 gevangenen zitten (CGVS, p. 11). Dit houdt in dat er ongeveer 210 à 280 gevangenen in Bagram zouden zitten. Echter, uit onze informatie blijkt dat er meer dan 1.000 gevangenen worden vastgehouden (zie administratief dossier). Dit cijfer verschilt aanzienlijk met uw verklaringen hieromtrent. Bovenstaande onwetendheden en inconsistenties ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling als militair in de gevangenis van Bagram, en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

Daarenboven moet gewezen worden naar uw onderlinge tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip van verschillende relevante aspecten in uw asielrelaas. Zo stelt u eerst dat u acht maanden in het leger heeft gezeten (CGVS, p. 8). Wanneer in 1389 katoen en maïs werden geoogst, trad u er in dienst (CGVS, p. 8). Dit houdt in dat u in oktober of november 2010 begon te werken voor het ANA (zie administratief dossier). Bijgevolg zou u in juni of juli 2011 het Afghaanse leger hebben verlaten en zou u een aantal dagen later Afghanistan hebben verlaten. Deze vaststelling is echter niet te verzoenen met uw verklaring als zou in de winter, met name in de maand Dalwa, Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p. 17). Daarenboven moet worden opgemerkt dat u stelt dat u de eerste dreigbrief een maand nadat u begon te werken voor het leger, ontving (CGVS, p. 16). In de maand daarop ontving u de andere dreigbrieven en werd uw broer ontvoerd (CGVS, p. 16). Ook stelt u dat uw broer werd ontvoerd twee maanden voor u naar huis terugkeerde (CGVS, p. 5). Dit alles houdt in dat u ongeveer vier maanden voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt, en geen acht maanden zoals u beweert (CGVS, p. 8).

Uit dit alles dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel van militair en de eruit voortvloeiende problemen met de taliban, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw (niet recente) herkomst uit het district Chaparhar in de provincie Nangarhar dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Chaparhar te ontlopen.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de provinciehoofdstad Jalalabad kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande man (CGVS, p. 7). U bent acht jaar naar school gegaan en u kan Pashtou, één van de twee landstalen in Afghanistan, lezen en schrijven (CGVS, p. 7). Bovendien heeft u in Afghanistan verschillende jobs uitgeoefend; meer bepaald heeft u in een ijsfabriek en in de bouw gewerkt en herstelde u generatoren in de winkel van uw jongste broer (CGVS, p. 7). Deze verworven vaardigheden verhogen uw kansen op de arbeidsmarkt in Jalalabad. Voorts heeft uw vader 400.000 Afghani – dit is meer dan 5.500 euro (zie administratief dossier) – en 3.800 euro betaald voor uw reis naar België (CGVS, p. 17). Eveneens moet worden opgemerkt dat u soms met uw vader in Jalalabad ging winkelen en dat uw oudste broer er 4 jaar aan de universiteit studeerde (CGVS, p. 4 & 6). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u blijkaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in

een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bijgevolg moet u redelijkerwijs in staat zijn om u in Jalalabad te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Wat betreft de twee badges van het Afghaans Nationaal Leger, het papiertje waarop '142A0746' staat geschreven, uw bankkaart - die als naam van uw ministerie het 'Ministry of Defence' vermeldt - en de drie dreigbrieven van de Taliban dient er op gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. De door u neergelegde enveloppe toont enkel aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.". In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat er ernstige twijfels bestaan dat verzoekende partij tot aan haar verklaard vertrek uit Afghanistan verbleven zou hebben in het dorp Trili, gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar, wijst verzoekende partij erop dat vooreerst uit het gehoorverslag blijkt dat zij moeite had de vragen te verstaan. De tolk moest immers meermaals de vraag herhalen vooraleer verzoekende partij begreep wat haar gevraagd werd.

Aangaande de aanval op het districtshuis van Chaparhar begin juli 2010, wijst verzoekende partij erop dat zij zich in de verstreken tijd heeft vergist. Dit kan haar evenwel niet worden kwalijk genomen, daar het naar Afgaanse normen niet gaat om een zeer spectaculaire gebeurtenis. Immers raakte enkel het gebouw beschadigd en raakten er twee mensen gewond, maar werd er niemand gedood. In een land in oorlog is het begrijpelijk dat men niet elk incident achteraf in de tijd kan plaatsen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekende partij problemen heeft met het situeren in de tijd van zaken. Zij maakt zelden gebruik van tijdsaanduidingen.

Omtrent de grootste brug in Chaparhar bleek trouwens ook verwarring in hoofde van verzoekende partij en bovendien is het onduidelijk of zij hier vertelt over de hoogte of de lengte van een brug. Er werden geen bijvragen gesteld om na te gaan wat verzoekende partij juist bedoelt. Verder oppert verzoekende partij dat Kandi Bagh niet dicht bij haar dorp ligt. Men kan zich dan ook afvragen of men van verzoekende partij kan verwachten dat zij de infrastructuurwerken daar kent. Het is bovendien niet duidelijk hoe ver Kandi Bach gelegen is van het dorp Trili. In het administratief dossier is geen enkele kaart van de regio toegevoegd, evenmin werd dergelijke kaart op het internet gevonden. Daar Kandi Bagh erg ver ligt van het dorp van verzoekende partij, kan niet besloten worden dat verzoekende partij, die niet uit Kandi Bagh komt, zou moeten weten dat er een brug gebouwd werd. Het is niet duidelijk op welke afstand van het dorp van verzoekende partij deze brug zich bevond. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat er 110 000 families gebaat zijn bij de brug, stelt verzoekende partij dat uit het artikel in het administratief dossier niet blijkt door welke persoon dit gesteld wordt, waardoor men zich kan afvragen in hoeverre dit citaat ernstig kan worden genomen. Zeker daar er op het internet geen enkele informatie te vinden is over deze brug. Zo is de brug niet te zien op satellietfoto's van Google Earth van 2013 (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Verder wijst verzoekende partij op haar verklaring dat zij had gehoord dat er dammen in Kandi Bagh werden gebouwd. Zij wijst op de gelijkenis tussen een brug en een dam, daar men over beide kan rijden, waardoor er verwarring mogelijk is tussen beide

begrippen. Verder onderstreept verzoekende partij nog dat zij deze informatie slechts “van horen zeggen” heeft, en zelf niet in Kandi Bagh was.

Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat verwerende partij haar geen vragen gesteld heeft over de regio waar verzoekende partij effectief woonde, of over recente gebeurtenissen in de regio, en zich beperkte tot vragen over plaatsen in de buurt waar verzoekende partij nooit kwam. In ieder geval toonde verzoekende partij wel degelijk aan van de regio afkomstig te zijn, gezien zij de dorpen kan opnoemen die dicht bij Trili liggen en de dorpen kan opsommen die zich tussen haar dorp en Landon bevinden. Zij meent dat gelet op haar leeftijd en haar grondige kennis van de regio besloten moet worden dat zij wel degelijk recent afkomstig is uit Trili.

2.2.4.2. Dat de verschillende onwetendheden in hoofde van verzoekende partij omtrent haar herkomstregio te wijten zouden zijn aan het feit dat verzoekende partij de vragen niet goed begreep, kan geenszins overtuigen. Weliswaar blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekende partij niet steeds op de gestelde vraag antwoordde. Echter dient tevens te worden vastgesteld dat de *protection officer* hieraan tegemoet kwam door de vraag te herhalen of te herformuleren. Dat verzoekende partij de vraag ook na herhaling of na herformulering niet begrepen zou hebben, maakt zij geenszins aannemelijk. Immers werd haar op het einde van haar gehoor gevraagd of zij alle vragen begrepen had, waarop zij bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 20). Verder werd in het verslag op het Commissariaat-generaal van 31 mei 2013 duidelijk aangekruist dat verzoekende partij de aanwezige tolk begrijpt en werd haar duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld (administratief dossier, stuk 4). Evenwel worden noch door verzoekende partij, noch door haar raadsman opmerkingen dienaangaande gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij betreffende de aanval op het districtshuis van Chaparhar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 mei 2013 het volgende verklaard heeft:

“- is het districtshuis van Chaparhar ooit aangevallen?

Ooit was er aanval door tal

- vertel me over die aanval?

Ik hoorde van mensen dat districtshuis werd aangevallen, wn meer erover.

- waar was u toen die aanval gebeurde?

Ik was in het dorp.

- hoelang voor u Afg verliet, was die aanval?

Wn, het gebeurde lang geleden.

- lang voor u Afg verliet?

Ja lang geleden.

- hoelang, een paar maanden, jaren?

Ik denk verschillende jaren geleden.

- was er daarna nog een andere aanval op districtshuis?

Ik herinner het me niet.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 14).

Daar verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaart Afghanistan verlaten te hebben ongeveer begin maart 2011 (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 17), gebeurde de aanval op het districtshuis van Chaparhar – in begin juli 2010 – maximaal negen maanden voor haar vertrek uit Afghanistan. Gezien het dermate substantieel verschil tussen negen maanden en “verschillende jaren” kan noch het argument van verzoekende partij dat zij zich in de verstreken tijd heeft vergist, noch het argument dat niet verwacht kan worden dat men in een land in oorlog elk incident in de tijd kan plaatsen, zeker minder spectaculaire incidenten, en noch het argument dat zij problemen heeft met het situeren van gebeurtenissen in de tijd, niet overtuigen.

Verder blijkt duidelijk uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij niet op de hoogte was van de 112-meter lange brug die gebouwd werd in de regio Kandi Bagh:

“- Kent u Kandi Bach?

Ja

- is daar een brug? Ja kleine bruggen.

- de laatste jaren dat u in Chap was, bouwden ze een brug in de regio van Kandi Bach?

Nee. Ik hoorde dat dammen in Kandi Bach werden gebouwd.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 15). De opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat toen haar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar de grootste brug in Chaparhar – waarop zij 4 of 3 meter antwoordde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 15) – zij het mogelijks over de hoogte kon hebben, en niet over de lengte, is gezien haar uitdrukkelijke verklaring dat er in Kandi Bagh enkel kleine bruggen zijn dan ook totaal niet van aard de vastgestelde onwetendheid betreffende de 112-meter lange brug in Kandi Bagh te weerleggen. In diezelfde zin kan ook haar verwijzing naar haar verklaring dat er “dammen” in Kandi Bagh werden gebouwd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 15),

waarbij zij in haar verzoekschrift stelt dat “*men over een dam kan rijden, zoals over een brug*”, de vastgestelde onwetendheid niet weerleggen, daar verzoekende partij spreekt van meerdere dammen die gebouwd werden in Kandi Bagh, hetgeen in geen geval hetzelfde is als het bouwen van één brug van 112 meter.

Waar verzoekende partij oppert dat Kandi Bagh ver van haar dorp ligt, en dat het administratief dossier bovendien geen informatie bevat over de afstand tussen haar dorp en Kandi Bagh, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat Kandi Bagh zich in hetzelfde district (Chaparhar) bevindt als haar dorp (administratief dossier, stuk 17, document 6). Gezien het een groot project betreft – een 112-meter lange brug waar maar liefst 110 000 families bij gebaat zijn – kan van verzoekende partij dan ook verwacht worden dat zij hiervan op de hoogte is.

Voorts merkt de Raad op dat de opmerking van verzoekende partij dat uit het artikel in het administratief dossier niet blijkt door welke persoon gesteld wordt dat er 110 000 families gebaat zijn bij de brug, waardoor men zich kan afvragen in hoeverre dit ernstig kan worden genomen, feitelijke grondslag mist, daar uit desbetreffend artikel blijkt dat dit gesteld werd door het districtshoofd van Chaparhar, Mualim Mashooq (administratief dossier, stuk 17, document 6). Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkele overtuigende informatie aanbrengt die van aard is de desbetreffende informatie uit het administratief dossier te weerleggen. De satellietfoto van de regio die verzoekende partij toevoegt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 5) is immers dermate onduidelijk dat deze niet toelaat het bestaan van de brug in de regio Kandi Bagh te weerleggen. Evenmin kan uit deze foto worden afgeleid dat deze de volledige directe omgeving van Kandi Bagh bevat.

Betreffende het verwijt van verzoekende partij aan verwerende partij dat deze haar geen vragen heeft gesteld over de regio waar zij effectief woonde, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden en er alzo sprake is van een gebrekkige onderzoeksgesteldheid niet dienstig. Bovendien, indien verzoekende partij werkelijk tot aan haar vertrek uit Afghanistan begin maar 2011 verbleven zou hebben in het dorp Trili, kan van haar verwacht worden dat zij op de hoogte is van recente gebeurtenissen in het district waarvan zij afkomstig is, *quod non*. Dat zij de dorpen in de omgeving van Trili kan opnoemen toont op geen enkele manier aan dat verzoekende partij nog recent – dit is tot maart 2011 – in Trili verbleef.

2.2.5.1. Inzake de stelling van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekende partij als militair bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA), voert verzoekende partij het volgende aan.

Betreffende de vastgestelde fouten bij het aanduiden van de militaire insignes, stelt verzoekende partij vooreerst de vraag of een gemiddelde soldaat van het Afghaanse leger deze test zou doorstaan. Ze benadrukt vervolgens dat zij gedurende haar hele gehoor gesteld heeft dat zij sergeant was, waarbij zij spontaan het juiste insigne getekend heeft. Verder wijst verzoekende partij op het bestaan van lettercodes voor de verschillende rangen en het bestaan van andere termen, en het ontbreken van informatie hieromtrent in het administratief dossier. Zo merkt verzoekende partij op dat zij op het document met de insignes dat haar tijdens het gehoor werd voorgelegd, niet “sergeant” schrijft, maar wel een lettercode, dewelke evenwel niet in het administratief dossier geverifieerd kan worden, dat “comandan” – hetgeen verzoekende partij noteerde – in Afghanistan een andere naam is voor “luitenant” en dat zij tijdens haar gehoor nog een aantal rangen opsomt – *zabit, tolai, lomrai beedman, sarbaz* – die evenmin terug te vinden zijn bij de insignes in het administratief dossier. Daar het administratief dossier geen informatie bevat over de andere termen en de lettercodes die gebruikt worden bij onderofficieren, is de informatie in het administratief dossier ontoereikend. Bovendien spreekt de informatie in het administratief dossier omtrent de betekenis van de insignes zich tegen. Zo is de laatste insigne op de eerste pagina van het document met de insignes volgens www.uniforminsignia.org (administratief dossier, stuk 17, document 7) een “marshal”, terwijl het volgens een ander document “general of the army” is.

Waar tevens door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij fouten maakt bij de organisatie van het ANA, meent verzoekende partij dat dit geenszins opweegt tegenover hetgeen zij wel weet.

In verband met de verschillende onwetendheden en inconsistenties in de verklaringen van verzoekende partij omtrent de gevangenis van Bagram, waar zij als militair tewerkgesteld zou zijn geweest, stelt verzoekende partij dat zij nochtans een accurate tekening kon maken van de gevangenis, waarbij zij aanduidde waar de slaapplaatsen van het personeel, de keukens en de celblokken waren. Bovendien weet zij de naam en titel van het hoofd van de gevangenis, welke soort gevangenen er zijn en hoe de

cellen ingedeeld zijn. Verder wijst zij erop dat zij nog maar recent in de gevangenis werkte, waardoor haar niet verweten kan worden dat zij niet weet wanneer ze gebouwd werd. Evenmin kan haar verweten worden dat zij niet weet hoeveel soldaten er zitten of wat hun namen zijn, en dat zij de namen van de Amerikanen niet kent, temeer daar zij nooit met hen samengewerkt heeft. Verder is het volstrekt normaal dat zij de lange Engelse naam van de gevangenis niet kent. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij eerst stelt dat er geen buitenlandse gevangenen in Bagram zitten, maar later wel bevestigt dat er Pakistanen in de gevangenis zitten, betoogt verzoekende partij dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat zij de vraag of er buitenlandse gevangenen waren niet begrepen had, maar dat wanneer de vraag concreter aan haar gesteld werd, zij wel een correct antwoord geeft. Verzoekende partij ziet dan ook niet in wat de relevantie van de motivering is. Zij verwijst desbetreffend nog naar de vele misverstanden in de loop van haar gehoor omtrent het begrip "buitenlanders". Zo antwoordde zij wanneer de *protection officer* vroeg of er buitenlanders opleiding gaven in de militaire school dat er mensen van Kunar en Jalabad waren. Op de vraag welke nationaliteiten er in de gevangenis van Bangram werkten, antwoordde zij "van Helmand provincie". Betreffende de verklaring van verzoekende partij dat de gevangenis uit zeven blokken bestaat waarin telkens 30 à 40 gevangenen zitten, hetgeen inhoudt dat er ongeveer 210 à 280 gevangenen in Bagram zouden zitten, terwijl uit de informatie waarover verwerende partij beschikt en dewelke toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat er meer dan 1000 gevangenen worden vastgehouden, legt verzoekende partij uit dat zij cellen verwarde met blokken. Het is zo dat er 30 à 40 gevangenen *per cel* zitten. Wanneer men de optelsom nog eens maakt, komt men aan een correct aantal gevangenen. Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij wist hoe de cellen georganiseerd zijn, hoe de nummering van de gevangenen werkte, wat men deed bij tuchtproblemen, wat de werkverdeling was tussen Afghanen en Amerikanen, hoe haar opleiding eruit zag, hetgeen bovendien overeenstemde met de informatie in het administratief dossier, wat het aantal blokken en het aantal *watchtowers* was en dat het gebouw op de foto die aan haar werd getoond een gebouw was op de site.

Daar verzoekende partij de verschillende militaire insignes kan herkennen en de Bagram-gevangenis zeer goed kan beschrijven toont zij duidelijk aan dat zij daar gewerkt heeft.

2.2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat daar het werk van verzoekende partij bij het Afghaans Nationaal Leger tot de kern behoort van haar asielerelaas – verzoekende partij wordt omwille van dit werk immers bedreigd door de taliban – en daar verzoekende partij verklaart gedurende acht maanden bij het leger geweest te zijn, van haar een grondige kennis verwacht mag worden van verschillende rangen in het leger, van de organisatie van het Afghaans Nationaal Leger en van de gevangenis van Bagram waar zij als militair tewerkgesteld zou zijn geweest. Evenwel maakte zij verschillende fouten hieromtrent. Zo slaagde verzoekende partij er niet in de verschillende rangen correct te benoemen, stelt verzoekende partij dat Selab – waar verzoekende partij deel van heeft uitgemaakt – een brigade is, terwijl het volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier een korps betreft, kan zij niet vertellen welke brigade of korps zich in haar provincie Nangarhar bevindt terwijl het net het korps Selab is dat in de provincie Nangarhar actief is, kent zij de officiële naam van de gevangenis van Bagram niet, weet zij niet dat de gevangenis in 2010 verhuisd is en dat de vorige gevangenis werd afgebroken, kent zij de naam niet van de Amerikaan die verantwoordelijk was voor de gevangenis, kan zij slechts twee namen van gedetineerden opgeven, geeft zij onduidelijke verklaringen omtrent de vraag of er buitenlandse gevangenen in Bagram zitten en verschilt het aantal gevangenen in de gevangenis van Bagram dat door verzoekende partij werd aangegeven aanzienlijk met de informatie hieromtrent in het administratief dossier.

De argumenten die verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert ter weerlegging of ter verklaring van deze foutieve verklaringen en onwetendheden, kunnen geenszins overtuigen.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat er lettercodes bestaan voor de verschillende rangen en dat er bovendien ook andere termen bestaan, hetgeen haar van de informatie in het administratief dossier afwijkende antwoorden zou verklaren, beperkt verzoekende partij zich tot het uiten van blote beweringen daar zij nalaat enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kan aantonen dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend, niet correct of onvolledig zou zijn, dit terwijl het aan verzoekende partij toekomt om met concrete gegevens de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Voorts houdt de opmerking dat de informatie in het administratief dossier omtrent de betekenis van de insignes tegenstrijdig is daar een bepaald insigne volgens het ene document van een "marshal" is terwijl het volgens een ander document een "general of the army" is, geen steek, daar het administratief dossier slechts één document bevat omtrent de insignes (stuk 17, document 7) waarbij bovendien bij het insigne waarnaar verzoekende partij verwijst, twee mogelijke benamingen staan voor desbetreffende rang, namelijk "marshal" en "general of the army". Dat er verschillende termen mogelijk zijn voor een welbepaalde rang, houdt geenszins in dat de informatie tegenstrijdig zou zijn. Daarenboven stelt de Raad vast dat bij dit insigne

door verzoekende partij de juiste rang – “marshall” – geplaatst werd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, bijlage 3) waardoor de opmerking van verzoekende partij niet dienstig is.

Betreffende de uitleg van verzoekende partij dat zij nog maar recent in de gevangenis werkte, waardoor haar niet verweten kan worden dat zij niet weet wanneer ze gebouwd werd, wijst de Raad erop dat de verhuis van de gevangenis dateert van hetzelfde jaar als van wanneer verzoekende partij in de gevangenis is beginnen werken. Dat verzoekende partij gedurende haar hele periode dat zij in de gevangenis werkte hiervan niets zou hebben opgevangen, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Verder is de stelling van verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden dat zij niet weet hoeveel soldaten er zitten of wat hun namen zijn, niet dienstig is, daar nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoekende partij niet weet hoeveel soldaten er in de gevangenis waren en wat hun namen waren.

Waar verzoekende partij stelt dat haar niet verweten kan worden dat zij de namen van de “Amerikanen” niet kent, daar zij nooit met hen samengewerkt heeft, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing verzoekende partij louter verweten wordt de naam niet te kennen van de Amerikaan die verantwoordelijk was voor de gevangenis. Daar verzoekende partij tewerkgesteld was in de gevangenis, kan van haar wel degelijk worden verwacht dat zij de naam kent van de verantwoordelijke. In diezelfde zin kan van haar tevens worden verwacht dat zij de officiële naam van de gevangenis kent.

Daar waar verzoekende partij omtrent haar onduidelijke verklaringen aangaande de vraag of er buitenlandse gevangenen in Bagram zitten stelt dat in de loop van haar gehoor verschillende misverstanden waren omtrent het begrip “buitenlanders”, meent de Raad dat verzoekende partij wel degelijk het begrip “buitenlanders” kent. Uit de passages waarnaar verzoekende partij verwijst, blijkt louter verwarring te zijn in hoofde van verzoekende partij omtrent het begrip “nationaliteiten”, waaraan de *protection officer* dan ook tracht tegemoet te komen door de vraag te herformuleren. De eerste passage waar verzoekende partij naar verwijst, luidt als volgt:

“- in KMTC, waren er andere nationaliteiten die opleiding gaven?

Ja

- vertel? Van Kunar. Ja.

- buiten Afghanen, waren er andere nationaliteiten die training gaven in KMTC?

Ja buitenlanders?

- wie? Am.” (administratief dossier , stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 9-10). De tweede passage waarnaar verzoekende partij verwijst, werd als volgt neergeschreven:

“- in de gevangenis in Bagram? Welke nationaliteiten werkten in de gevangenis van Bagram?

Tolk legt uit.

Van Helmand provincies.

- in de gevangenis (gev) van Bagram, werkten er buiten Afghanen nog nationaliteiten?

Ja, Amerikanen (Am).” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 8). Uit de eerste geciteerde passage blijkt overigens duidelijk dat het begrip “buitenlanders” wel degelijk bij verzoekende partij gekend is. Het is dan ook ten zeerste opmerkelijk dat verzoekende partij aanvankelijk op de vraag “Welke nationaliteiten hebben de gevangenen in Bagram? Buiten de Afghaanse nationaliteit?” uitdrukkelijk antwoordt “Ze waren van Kandahar en Helmand, er waren geen buitenlandse gevangenen.” en hierna aangeeft dat er wel degelijk buitenlandse gevangenen waren, namelijk Pakistanen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 31/05/2013, p. 11).

Aangaande het geschatte aantal gevangenen in de gevangenis van Bagram, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij daaromtrent het volgende verklaard heeft:

“- hoeveel gevangenen zaten er in Bagram toen u er werkte?

Wn exact.

- ongeveer?

Er waren 7 blokken. In elk blok of cel: 40 of 30 gevangenen waren er.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 11). Waar verzoekende partij vervolgens in haar verzoekschrift oppert cellen te hebben verward met blokken, wijst de Raad er dan ook op dat verzoekende partij nergens het aantal cellen heeft aangegeven. De stelling van verzoekende partij dat, wanneer men aanneemt dat er 30 à 40 gevangenen *per cel* zitten men wel aan een correct aantal gevangenen komt, raakt dan ook kant noch wal.

De Raad besluit dan ook dat dergelijke foutieve verklaringen in belangrijke mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij dat zij acht maanden bij het Afghaans Nationaal Leger heeft gewerkt en dat zij in de gevangenis van Bagram tewerkgesteld was. Het feit dat verzoekende partij op andere vragen wel kon antwoorden, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.2.6.1. Waar verwerende partij wijst op de onderlinge tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij omtrent het tijdstip van de verschillende relevante aspecten van haar asielrelaas, werpt verzoekende partij op dat ook deze tegenstrijdigheden het gevolg zijn van begripsverwarring. De vragen over

landbouw werden gesteld in het Engels en het is duidelijk dat de vertaler of verzoekende partij de verschillende woorden voor oogsten, zaaien en bewerken niet kent. Het is duidelijk dat het begrip "cultivate" door de vertaler gebruikt werd voor alle processen bij de teelt. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar volgende passages uit het gehoorverslag:

"wanneer oogst u katoen? In autumn cultivate we het." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 4). Verzoekende partij wijst erop dat dit antwoord juist is volgens het administratief dossier, daar de oogst van katoen van half oktober tot november plaatsvindt. Omtrent wanneer verzoekende partij naar het leger ging, verliep het gehoor als volgt:

"Van wanneer tot wanneer precies werkte u bij het leger? In 1389, ging ik in het leger, wn precies wanneer. In 1389.

In welk seizoen ging u in het leger? Het was de tijd van katoen en mais.

de oogst? Om te oogsten." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 8). Evenwel, wanneer naar het diagram in het administratief dossier gekeken wordt, was het wellicht niet de oogst maar het zaaien dat verzoekende partij bedoelde. Daar mais en katoen samen gezaaid worden in de maanden juni en juli, ging verzoekende partij ook dan bij het leger, en niet in oktober of november 2010, en heeft zij niet in juni of juli 2011 het leger verlaten, maar wel in februari of maart en dus in de winter. Vervolgens wijst verzoekende partij erop dat zij de eerste dreigbrief ontvangen heeft één maand na haar werk in Bagram. Verzoekende partij ging in het leger in juli, waar zij eerst een opleiding kreeg van twee maanden en tien dagen. Daarna, in september, begon zij te werken in Bagram. De eerste dreigbrief kreeg verzoekende partij dan ook wellicht in oktober. Vervolgens stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift *"Een maand later ontving hij de andere brieven. Dat zou oktober moeten zijn . Dan werd ook zijn broer ontvoerd"*. Door verzoekende partij werd verklaard dat haar broer ontvoerd werd tijdens de katoenoogst. Vier maanden later, in februari, verlaat verzoekende partij het leger. Verzoekende partij heeft inderdaad later aangegeven dat haar broer twee maanden voor haar terugkeer naar huis ontvoerd werd. Evenwel is het duidelijk dat zij de vraag niet begrepen had, waarbij zij verwijst naar de notities van haar raadsman (bijlage 4 bij het verzoekschrift, p. 2). De vraag werd haar zeker vier keer gesteld en verzoekende partij stelde eerst een paar keer dat zij niet wist wanneer haar broer ontvoerd werd.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij beweert dat er problemen waren met de begrippen "zaaien" en "oogsten", en op deze manier tracht aan te tonen dat verzoekende partij reeds in juni of juli bij het leger ging, hetgeen wel verenigbaar is met haar verklaring dat zij in de maand Dalwa 2011 Afghanistan heeft verlaten, daar dit immers ongeveer acht maanden na het begin van haar tewerkstelling is, wijst de Raad erop dat, zelfs indien deze krampachtige poging om haar verklaringen met elkaar te doen rijmen zou worden aanvaard, deze door verzoekende partij aangegeven versie van de feiten nog steeds niet te rijmen valt met de tijdens haar gehoor door verzoekende partij uiteengezette chronologie. In haar verzoekschrift beweert verzoekende partij immers dat zij *in september* begon te werken na een opleiding van twee maanden en tien dagen. Tijdens haar gehoor gaf verzoekende partij eveneens aan dat zij na een opleiding van twee maanden en twee weken sergeant werd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 8-9). Evenwel geeft verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk aan dat zij sergeant werd *in de winter* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 12), hetgeen tegenstrijdig is aan de bewering in haar verzoekschrift als zou zij in september beginnen werken zijn. Verzoekende partij slaagt er dan ook geenszins in de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip van verschillende relevante aspecten met elkaar te verzoenen.

Omtrent het argument van verzoekende partij dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat zij de vraag omtrent het tijdstip van de ontvoering van haar broer niet begrepen had, wijst de Raad erop dat het gehoor desbetreffend als volgt verliep:

"-uw broer werd gekidnapt, hoelang na zijn kidnapping verliet u Afg?"

Ik was op het werk, toen broer werd gekidnapt. Ik weet het niet. Toen ik thuis kwam, informeerden ze me erover.

-dus u weet niet hoelang voor u Afg verliet, uw broer werd gekidnapt door de tal, is dat correct?"

Nee, wn omdat ik op het werk was.

- vertelden uw ouders hoelang voor u werd geïnformeerd, dat hij werd gekidnapt?"

Ik was op mijn werk toen hij werd gekidnapt, ik wist het niet.

-uw ouders vertelden u erover, hoelang voordien was hij gekidnapt?"

Toen ik thuis kwam, mijn ouders zeiden dat broer werd gekidnapt, 2 maanden voordien.

- u kwam het te weten, hoelang daarna verliet u Afg?"

Ik was op werk in Bagram toen broer werd ontvoerd.

- uw ouders vertelden over uw broer. Hoelang daarna verliet u Afg?"

Op zelfde tijd verliet ik het land." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/05/2013, p. 5). Derhalve kan worden vastgesteld dat de vraag inderdaad diende te worden herhaald en geherformuleerd, evenwel blijkt eveneens dat verzoekende partij de vraag uiteindelijk wel begrepen had gezien zij duidelijk antwoordde dat toen zij thuis kwam, haar ouders haar vertelden dat haar broer twee maanden voordien werd gekidnapt. Dat haar verklaring dat haar broer twee maanden voor haar terugkeer naar huis ontvoerd werd te wijten is aan het feit dat zij de vraag niet goed verstond, maakt verzoekende partij dan ook allesbehalve aannemelijk. De motivering dat uit de chronologische uiteenzetting door verzoekende partij omtrent het ontvangen van de dreigbrieven en omtrent de ontvoering van haar broer, blijkt dat verzoekende partij slechts vier maanden voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt, en geen acht maanden zoals zij beweert, blijft dan ook onverminderd overeind. Waar verzoekende partij verwijst naar de eigenhandig gemaakte notities van haar raadsman wijst de Raad erop dat de verhoorverslagen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel door een onpartijdige ambtenaar zijn opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432).

2.2.7. Waar verzoekende partij ten slotte nog betoogt dat door haar verschillende originele stukken werden bijgebracht die toelaten te verifiëren of verzoekende partij wel effectief bij het Afghaanse Nationaal Leger (ANA) werkte, hetgeen verwerende partij evenwel heeft nagelaten, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling en het niet aan verwerende partij toekomt door onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Daarenboven kan aan documenten die ter ondersteuning van een asielrelaas worden bijgebracht slechts bewijswaarde worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet aan de orde is. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het ter terechtzitting neergelegde certificaat vanwege de "*Giroa/U.S. Detention Operations – Afghan National Army*", waarvan de fotokopie reeds werd gevoegd bij het verzoekschrift.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motivering van verwerende partij wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 31 mei 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen,

dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT